

κατακλυσμός

κατακλυσμός, ο, ουσ. [*<αρχ. κατακλυσμός <κατακλύζω*], ο κατακλυσμός. **1.** βροχή πολύ δυνατή που προκαλεί πλημμύρα: «οι αρμόδιοι της κυβέρνησης καταγράφουν τις ζημιές που προκλήθηκαν μετά το χθεσινό κατακλυσμό». **2.** οτιδήποτε παρουσιάζεται ή ενσκήπτει σε μεγάλη ποσότητα που αιφνιδιάζει με το μέγεθος και την ένταση του: «μόλις έφτασε, τον υποδέχτηκαν με κατακλυσμό βρισιών || κατακλυσμός δηλώσεων μετά το πολιτικό σκάνδαλο, που ήρθε στη δημοσιότητα». (Λαϊκό τραγούδι: *κλαίω τα βράδια στη θύμησή σου κι είναι το δάκρυ κατακλυσμός που 'χεις πληρώσει με τη ζωή σου να μην περάσει ο φασισμός*).

- γίνεται κατακλυσμός, βρέχει ραγδαία: «μη βγεις έξω, γιατί γίνεται κατακλυσμός». Πολλές φορές, μετά το ρ. της φρ. ακολουθεί το αληθινός ή το πραγματικός.

- έγινε κατακλυσμός, υπήρξε μεγάλο πλήθος, παρατηρήθηκε μεγάλη κοσμοσυρροή: «στη διαδήλωση έγινε κατακλυσμός». Πολλές φορές, μετά το ρ. της φρ. ακολουθεί το αληθινός ή το πραγματικός.

- κατακλυσμός του Νώε, βροχή πολύ δυνατή και σε διάρκεια, βροχή καταστροφική: «τέτοιο κατακλυσμό του Νώε είχαμε να δούμε πολλά χρόνια». Αναφορά στον κατακλυσμό της Παλαιάς Διαθήκης που έγινε την εποχή που ζούσε ο Νώε.

- φέρνει τον κατακλυσμό, παρουσιάζει μια κατάσταση ως εξαιρετικά δύσκολη, χωρίς πραγματικά να είναι: «με την παραμικρή δυσκολία που συναντάει, φέρνει αμέσως τον κατακλυσμό». Συνών. *φέρνει την καταστροφή*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας